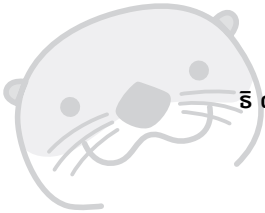

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ความตาย ครั้งที่มีความหมายมากที่สุด

The Unlikely Pilgrimage of Harold Fry

เรเชล จอยซ์

เขียน

ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ

แปล

ก ร อ ่ าน คี อ ร าก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ฮาโรลด์เอออกตาม เขารู้สึกว่าหนังสือน่าจะเป็นของที่ระลึก
ที่เหมาะสมสำหรับคือนี่ เพราะเธอชอบอ่านหนังสืออยู่ตลอด

-เรเชล จอยซ์

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรีกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นจากจดหมายฉบับหนึ่งที่เดินทางมาหาฮาโรลด์ ฟราย ชายวัยเกษียณ เขาอาศัยอยู่กับภรรยาในหมู่บ้านเล็กๆ ของอังกฤษ บนซองระบุว่าผู้ส่งชื่อควีนี เฮนเนสซี อดีตเพื่อนร่วมงานที่ฮาโรลด์ไม่รู้ข่าวคราวและไม่ได้เจอกันนานกว่ายี่สิบปี เนื้อความในจดหมายบอกว่าเธอป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย และเหตุที่เธอเขียนจดหมายมาหาเขาก็เพื่อที่จะ “บอกลา”

เขาเขียนจดหมายตอบกลับ แต่เปลี่ยนใจขณะยื่นอยู่นำตู้ไปรษณีย์ ก่อนจะตัดสินใจออกเดินด้วยระยะทางเกือบหนึ่งพันกิโลเมตร เพื่อนำจดหมายฉบับนั้นไปส่งให้ถึงมือควีนีนี้ด้วยตัวเอง

คำถามที่เกิดขึ้นก็คือ อะไรทำให้ฮาโรลด์คิดว่าตัวเขาจะทำสำเร็จ ไม่มีใครรู้หรอกว่าการเดินทางที่แสนยาวไกลนี้จะจบลงที่จุดหมายปลายทาง หรือจะถูกคัดออพระหว่างทางแล้วพายุแพกลับไปยังจุดตั้งต้น แต่สิ่งหนึ่งที่ฮาโรลด์มีคือ “ความศรัทธา” ด้วยความเชื่อที่ว่า หากเดินหน้าไปเรื่อยๆ ยิ่งไงเขาก็ต้องไปถึงสักวัน – ง่าย ๆ และไม่ซับซ้อน

จากจดหมายเดียวคือการบอกลาเพื่อนรักด้วยตัวเอง

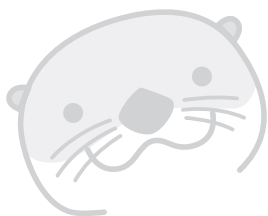
ฮาโรลด์ก็กลับมีเวลาได้ย้อนทบทวนเรื่องราวมากมายระหว่างที่เดินเขานี้ก็ถึงเรื่องต่างๆ ที่ไม่รู้ตัวเลยว่าลึ้มมันไปหมดแล้ว ทั้งสิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับลูกชาย เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับภรรยาที่อยู่ด้วยกันมานานเกินครึ่งชีวิต ได้ทบทวนเรื่องในอดีต และแน่นอนฮาโรลด์ได้ค้นพบว่าหลังจากนี้เขาจะไม่ยอมให้ตัวเองสูญเสียอะไรไปอีก เพราะหากเกิดเรื่องเดิมซ้ำ เขาตระหนักว่ามันจะจากเขาไปตลอดกาล

ไม่มีสิ่งี่เรียกว่าสายเกินไป

และไม่มีวันหมดอายุสำหรับการเรียนรู้

เพราะการเรียนรู้อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เราจึงเริ่มต้นใหม่ได้ทุกวัน

แต่ พอล
ผู้เดินไปพร้อมกับฉัน
และพ่อ มาร์ติน จอยซ์ (ค.ศ. 1936-2005)

ทดลองอ่าน

ທດສະວະນ

ผู้ซึ่งหาญกล้าจะพานพบ,
จงให้เขามาเถิด,
ใครคนนั้นจะมาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ทันใด
ลมพัดพา อากาศเปลี่ยนแปลง
ไร้ซึ่งการบั่นทอนจิตใจ
ที่จะทำให้เขาละล้าละลังแม้สักครั้ง
ในเจตนาที่ตั้งมั่น
ว่าจะป็นนักจาริก

จอห์น บันแยน, *The Pilgrim's Progress*

ທດສະວະນ

ฮาโรลด์กับจดหมาย

จดหมายที่จะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างมาถึงในวันอังคาร มันเป็นยามเช้าแสนธรรมดาช่วงกลางเดือนเมษายนที่มีกลิ่นหอมของผ้าซักสะอาดและหญ้าตัดใหม่ ฮาโรลด์ ฟราย เพิ่งโกนหนวด สวมเสื้อเชิ้ตสะอาดกับเนคไท นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารเข้ากับขนมปังปิ้งที่เขาจะไม่แตะต้อง เขาเพิ่งสายตามองผ่านหน้าต่างห้องครัวไปยังสนามหญ้าที่ตัดแต่งเรียบร้อย มีหญ้าที่ยังชี้โต้แต่อยู่ข้างตรงกลางสนาม ข้างๆราวตากผ้าแบบยืดหดได้ของมอรีน และอยู่ติดกับแผงรั้วทั้งสามด้านของเพื่อนบ้าน

“ฮาโรลด์!” มอรีนตะโกนเรียกอยู่เหนือเครื่องดูดฝุ่น “จดหมาย!”

เขาคิดอยากจะทำออกไปข้างนอกอยู่หรอก แต่มีอย่างเดียวให้ทำคือตัดหญ้าในสนาม ซึ่งเขาก็ทำไปแล้วเมื่อวานนี้ เครื่องดูดฝุ่นเงียบเสียงลง ภรรยาของเขาปรากฏตัวขึ้นพร้อมสีหน้าเฉยๆเกี่ยวกับจดหมายฉบับหนึ่ง เธอนั่งลงตรงข้ามฮาโรลด์

มอรีนเป็นผู้หญิงรูปร่างบอบบาง ผมหงอกขาวไว้ทรงหมวกครอบ และมีท่าเดินกระฉับกระเฉง เมื่อแรกพบกัน ไม่มีอะไรทำให้เขาสุขใจได้เท่ากับการทำให้เธอหัวเราะ และการเฝ้ามองรูปร่างสมส่วนของเธอ ทрудฮวบลงอย่างไม่อาจหยุดซ้ำได้ “ขอบคุณ” เธอบอก เขาไม่เข้าใจที่ภรรยาพูดกระทั่งเธอลื่นของจดหมายข้ามโต๊ะมาหยุดอยู่ใกล้ๆ ข้อศอกของฮาโรลด์ ทั้งคู่จ้องมองจดหมายราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน

เป็นจดหมายสี่ชมพู “ตราประทับบอกว่ามาจากเบอร์ริก-อะพอน-ทวิด”
เขาไม่รู้จักรักใครที่เบอร์ริก ไม่ว่าที่ไหนเขาก็ไม่รู้จักรักใครมากนัก
“อาจจะส่งผิดก็ได้”

“ฉันว่าไม่หรอก ไปรษณีย์ไม่เคยประทับตราผิดพลาด” มอรีน
หยิบขนมปังปังออกจากตะแกรง เธอชอบกินแบบเย็นๆ แข็งๆ

ฮาร์โรวด์พลิกดูของจดหมายลึกลับ สี่ชมพูของซองไม่ใช่สีแบบ
ของใช้ในห้องน้ำ หรือผ้าขนหนูกับผ้าคลุมชักโครกขนปุยสีเข้าชุดกัน
สีพวกนั้นเป็นสี่ชมพูเจ็ดห้าที่ทำให้ฮาร์โรวด์รู้สึกว่าจะอยู่ตรงนั้นไม่ไหว
แต่สีของซองจดหมายฉบับนี้ดูอ่อนบาง เป็นชมพูอ่อนเฉดเทอร์ริคิตีไลท์
ชื่อกับที่อยู่ของเขาเขียนด้วยปากกาถูกลื่น ลายมือหวัดๆ ขยุกขยิก
ตัวหนังสือยืดยาวโย้เย้ไปมาเหมือนลายมือเด็กที่เขียนอย่างรีบร้อน :
คุณ ฮ. ฟรายน บ้านเลขที่ 13 ถนนฟอสส์บริดจ์ คิงส์บริดจ์ เซาท์แฮมป์
เขาจำไม่ได้ว่าเป็นลายมือของใคร

“ว่าไง” มอรีนเอ่ยพร้อมกับส่งมิดให้ เขาจ่อมิดตรงมุมของและ
สอดเข้าไปในรอยพับ “ระวังล่ะ” เธอเตือน

เขารู้สึกถึงสายตาของเธอที่มองอยู่ขณะดึงจดหมายออกมาและ
สวมแว่นตาอ่านหนังสือกลับเข้าไป ตัวหนังสือบนกระดาษเป็นตัวพิมพ์
ระบุที่อยู่จากสถานที่ซึ่งเขาไม่รู้จักรัก : สถานดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย
เซนต์เบอร์นาดีน ฮาร์โรวด์ที่รัก จดหมายฉบับนี้อาจทำให้คุณประหลาดใจ
สายตาของเขาเลื่อนลงมาที่ท้ายกระดาษ

“ว่าไง” มอรีนถามอีกครั้ง

“พับผ้า จากควีนนี่ เฮนเนสซี นะะ”

มอรีนใช้มีดจิ้มตัดเนยมาก่อนหนึ่งแล้วปาดลงตามแนวยาวของ
ขนมปัง “ควีนนี่ไหน”

“เธอเคยทำงานที่โรงเบียร์เมื่อหลายปีก่อน คุณจำไม่ได้หรือ”

มอรีนยกไหล่ “ไม่เห็นจะต้องจำ ทำไมฉันต้องจำคนจากเมื่อ
หลายปีก่อนด้วย ช่วยส่งแยมให้หน่อยสิ”

“เธออยู่แผนกการเงิน เป็นคนดีมากๆ”

“นั่นมันมาร์มาเลด ฮาโรลด์ แยมมันะสีแดง ถ้าคุณมองสักหน่อย ก่อนหยิบละก็ คุณจะพบว่ามันช่วยได้นะ”

ฮาโรลด์ส่งสิ่งที่เธอต้องการให้ก่อนกลับไปสนใจจดหมายต่อแน่ละ เริ่มต้นจดหมายได้อย่างงดงาม ซึ่งต่างกันสิ้นเชิงกับลายมือขยุกขยิกบนซอง เขายืมพลางนึกว่าควีนนี่ก็เป็นเช่นนี้เสมอ ทุกอย่างที่เขาจะทำจะถูกต้องแม่นยำจนเราไม่อาจหาข้อตำหนิได้ “เธอจำคุณได้ เธอส่งความคิดถึงมาด้วย”

มอรีนทำปากจู๋ “อีตาคนในวิทยุกำลังพูดว่า คนฝรั่งเศสอยากได้ขนมปังของเรา พวกนั้นเขื่อนขนมปังเป็นแผ่นในประเทศไม่ได้ เลยต้องมาเหมาซื้อเอาจากที่นี่ ตานั่นบอกว่าขนมปังอาจขาดตลาดได้ในช่วงฤดูร้อน” เธอเว้นจังหวะ “ฮาโรลด์ มีเรื่องอะไรหรือ”

เขาไม่ตอบ เขายึดตัวขึ้นพร้อมกับริมฝีปากอ้าเผยอและใบหน้าซีดเผือด เสียงของเขาทั้งแผ่วเบาและเลือนลอยเมื่อเปล่งออกมาได้ในที่สุด “โรค—มะเร็ง ควีนนี่เขียนมาบอกลา” เขาพยายามตะกุกตะกักหาคำพูดอื่นอีก แต่ก็เปล่งออกมาไม่ได้สักคำ ฮาโรลด์หยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋ากางเกงมาสั่งน้ำมูก “ผม...อืม ให้ตายสิ” น้ำตาเอ่อท้นในดวงตาของเขา

ผ่านไปชั่วอึดใจ บางทีอาจจะหลายนาที มอรีนกลืนน้ำลายเสียงดังเอือกทำลายความเงียบ “เสียใจด้วยนะ” เธอบอก

เขาพยักหน้า เขาน่าจะงยหน้าขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำได้

“เข้าน้ำอากาศสิ” เธอเริ่มพูดอีกครั้ง “ยกเก้าอี้ออกไปนั่งที่ระเบียงสิ” ทว่าฮาโรลด์นั่งนิ่ง ไม่พูดไม่จา จนเธอลุกขึ้นเก็บจานอาหารเบื่อนและหลายอึดใจต่อมาก็มีเสียงเครื่องดูดฝุ่นดังมาจากห้องโถง

ฮาโรลด์รู้สึกเสียใจหอบ หากเขาขยับแขนขาหรือแม้แต่ก้ามเนื้อมากเกินไป เขาเกรงว่ามันจะจุดชนวนความรู้สึกมากมายที่เขาพยายาม

ควบคุมเอาไว้อย่างสุดความสามารถ ทำไมเขาถึงปล่อยให้เวลาสี่สิบปีผ่านไปโดยไม่พยายามตามหาควีนนี่ เฮนเนสซี ภาพหญิงสาวผมสีเข้มที่เขาเคยทำงานด้วยเมื่อหลายปีก่อนผุดขึ้นในใจ และไม่น่าเชื่อเลยว่าเธอจะ—ยังโง่งนะ อายุหกสิบทั้งนี้หรือ และกำลังจะตายเพราะโรคมะเร็งอยู่ที่เมืองเบอริก เหลือเชื่อชะมัด เขาคิด เขาไม่เคยเดินทางขึ้นเหนือไปไกลขนาดนั้นเลย เขาชำเลื่องมองออกไปที่สวน เห็นรั้วพลาสติกเส้นหนึ่งติดอยู่ตรงพุ่มลอเวล มันกระพือขึ้น ๆ ลง ๆ แต่ไม่หลุดออกไปเสียที เขายัดจดหมายของควีนนี่ใส่กระเป๋าทางเกง ตบแปะ ๆ สองทีเพื่อให้มั่นใจว่ามันถูกเก็บไว้ในที่ปลอดภัย และลุกขึ้นยืน

ที่ชั้นบน มอรีนปิดประตูห้องเดวิดอย่างเบามือ แล้วยืนสูดกลิ่นของเขาอยู่สักครู่ เธอเปิดผ้า màn สีน้ำเงินที่เธอปิดเอาไว้ทุกคืน และตรวจดูว่าไม่มีฝุ่นตรงตำแหน่งที่ขอบผ้า màn ตายายชนกับขอบหน้าต่าง เธอขีดกรอบรูปสี่เงินของภาพถ่ายสมัยเรียนมหาวิทยาลัยเคมีบริดจ์ของเขากับภาพถ่ายขาว-ดำตอนยังเป็นทารกซึ่งวางอยู่ข้าง ๆ เธอคอยดูแลห้องให้สะอาดสะอาดอยู่เสมอเพื่อรอเดวิดกลับมา โดยที่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ส่วนหนึ่งของเธอยังรอคอยเสมอ พวกเขาผู้ชายไม่รู้หรือว่าการเป็นแม่คนหรือความเจ็บปวดจากการรักลูก แม้ในยามที่เขาออกจากบ้านไปแล้วนั้นเป็นอย่างไร เธอคิดถึงฮาโรลด์ที่อยู่ที่ชั้นล่างกับจดหมายสี่ชมพู และอยากให้ตัวเองสามารถคุยกับลูกชายได้ มอรีนออกจากห้องอย่างเงียบเชียบเหมือนตอนเข้ามา แล้วเดินไปรื้อผ้าปูที่นอน

ฮาโรลด์ ฟราย หยิบกระดาษเยื่อบาซิลดอนบอนด์หลายแผ่นออกมาจากลิ้นชักตู้ พร้อมปากกาโรลเลอร์บอลด้ามหนึ่งของมอรีน เราพูดอะไรกับผู้หญิงที่กำลังจะตายด้วยโรคมะเร็งกันนะ เขาอยากให้เธอรู้ว่าเขาเสียใจเพียงใด แต่มันไม่ถูกต้องหากจะเขียนไปว่า *ด้วยความเห็นอกเห็นใจ* เพราะนั่นเป็นข้อความบนการ์ดในร้านขายของ

ที่ไว้ใช้หลังจากเหตุการณ์ผ่านพ้นไปแล้วตามที่ทำกัน และถึงอย่างไร มันก็ฟังเป็นทางการเกินไป รวากับเขาไม่ได้ใส่ใจจริงๆ เขาจึงลองอีกแบบ *คุณเฮนเนสซีที่รัก ผมหวังจากใจจริงให้อาการของคุณดีขึ้น* ทว่าเมื่อวางปากกากลงเพื่อตรวจสอบข้อความนั้น มันก็ให้ความรู้สึก ทั้งที่อึ้งและดูไม่น่าเชื่อ เขาจึงขยำกระดาษเป็นก้อนกลมและลองใหม่อีกครั้ง เขาไม่เคยเก่งเรื่องการแสดงความรู้สึกของตัวเองสักที่ สิ่งที่เขาารู้สึกนั้นยิ่งใหญ่จนยากจะหาคำมาบรรยาย และถึงแม้ว่าทำได้ มันก็ไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรที่จะเขียนจดหมายถึงคนที่เขาไม่เคยติดต่อด้วยเลยในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมา หากเป็นไปได้ในทางกลับกัน ควินนี่ คงจะรู้ว่าต้องทำอะไร

“ฮาร์โรลด์” เสียงของมอรีนทำให้เขาประหลาดใจ เขาคิดว่าเธอกำลังขจัดอะไรบางอย่างหรือคุยกับเดวิดอยู่ที่ชั้นบน เธอสวมถุงมืออย่างอยู่

“ผมกำลังเขียนจดหมายถึงควินนี่”

“จดหมายหรือ” เธอมักพูดซ้ำสิ่งที่เขาพูด

“ใช่ คุณอยากเซ็นชื่อด้วยมั๊ย”

“ไม่ดีกว่า คงไม่ค่อยเหมาะที่จะเซ็นจดหมายถึงคนที่ฉันไม่รู้จัก”

ถึงเวลาเลิกกังวลเรื่องการแสดงความรู้สึกอย่างสวยงามได้แล้ว ฮาร์โรลด์เพียงแค่อ่านเขียนคำต่างๆ ในหัวลงไปเท่านั้น : *ควินนี่ที่รัก ขอขอบคุณสำหรับจดหมาย ผมเสียใจอย่างยิ่ง ขอแสดง ด้วยความปรารถนาดี—ฮาร์โรลด์ (พราย)* มันว่างโหวง แต่ก็มีเพียงเท่านั้น เขาสอดจดหมายใส่ซอง ริมปิดผนึก และล็อกที่อยู่อของสถานดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเซนต์เบอร์นาดีนลงบนหน้าซอง “ผมจะไปที่ตู้ไปรษณีย์แป็บหนึ่งนะ”

สิบเอ็ดโมงกว่าแล้ว เขาหยิบเสื้อแจ็กเก็ตกันน้ำจากตะขอตงที่มอรีนขอให้เขาแขวนไว้ที่ประตู มีกลิ่นอุ่นๆ และอากาศเค็มปร่าลอยมาปะทะจมูก ทว่าภรรยาของเขามายืนอยู่ข้างๆ ก่อนที่เท้าซ้ายของเขาจะก้าวข้ามธรณีประตู

“คุณจะไปนานมั้ย”

“ผมจะไปตรงสุดถนนนี่เอง”

เธอแหงนมองเขาไม่วางตาด้วยดวงตาสีเขียวตะไคร่น้ำและคางบอบบาง เขาอยากให้ตัวเองรู้ว่าต้องพูดอะไร แต่เขาก็ไม่รู้ อย่างน้อยก็ไม่ใช่คำพูดที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใด เขาปรารถนาอยากสัมผัสตัวเธอเหมือนในวันเก่าก่อน อยากโน้มศีรษะลงไปบนไหล่ของเธอและค้างไว้ตรงนั้น “ไปละนะ มอรีน” เขาปิดประตูบ้านกั้นระหว่างพวกเขา พยายามไม่ให้มันกระแทกดังปัง

บรรดาบ้านเรือนที่ปลูกสร้างอยู่บนถนนฟอสส์บริดจ์ บนเนินเขาเหนือเมืองคิงส์บริดจ์ มีสิ่งที่น่าสนใจที่เรียกว่าตำแหน่งเนินสูง พร้อมด้วยทิวทัศน์ไกลสุดลูกหูลูกตาเหนือตัวเมืองและชนบท อย่างไรก็ตาม สวนหน้าบ้านของพวกเขาก็ตัดลงในมุมนำหวาดเสียวไปยังทางเท้าที่อยู่เบื้องล่าง และต้นไม้พากันพันตัวรอบลำไผ่ราวกับกำลังเกาะเกี่ยวเอาไว้สุดชีวิต ฮาโรลด์ก้าวยาว ๆ ไปตามทางเดินคอนกรีตสูงชันเร็วกว่าใจคิดเล็กน้อย เขาสังเกตเห็นแดนดิไลออนเพิ่งขึ้นใหม่ห้าต้น บางที่ป้ายนี้เขาอาจจะนำยากำจัดวัชพืชออกมาใช้ มันน่าจะช่วยให้

เมื่อเห็นฮาโรลด์ เพื่อนบ้านหลังติดกันก็โบกมือให้และปริมาตรงรั้วบ้านที่ใช้ร่วมกัน เร็กซ์เป็นชายร่างเตี้ยผู้มีท่าเหมาะเจาะอยู่ด้านล่างศีรษะเล็กๆ อยู่ด้านบน และลำตัวกลมบ็อกอยู่ตรงกลาง ทำให้บางครั้งฮาโรลด์เกิดรู้สึกกลัวขึ้นมาว่า หากเขาหกล้ม เขาคงจะกลิ้งหลุน ๆ ลงจากเนินเขาไปเหมือนถังเบียร์อย่างไม่มีอะไรหยุดยั้งได้ เร็กซ์เพิ่งตกพุ่มม่ายเมื่อหกเดือนก่อน ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ฮาโรลด์ปลดเกษียณพอดี ตั้งแต่เอลิซาเบธจากไป เขาก็ชอบบอว่าเพื่อชีวิตนั้นยากเย็นแสนเข็ญเพียงใด เขาชอบพูดถึงมันอย่างยืดยาว “อย่างน้อยที่สุด คุณก็รับฟังได้นี้” มอรีนบอก แม้ฮาโรลด์จะไม่แน่ใจว่าเธอหมายถึง “คุณ” ในความหมายทั่วไป หรือเจาะจงใครเป็นพิเศษ

“ไปเดินเล่นหรือ” เร็กซ์ถาม

ฮาโรลด์พยายามพูดติดตลกหวังจะบอกเป็นนัย ๆ ว่า ตอนนี่ไม่ใช่เวลาเหมาะที่จะหยุดคุยกัน “มีอะไรจะฝากส่งมั้ยล่ะ เพื่อน”

“ไม่มีใครเขียนจดหมายถึงฉันหรอก ตั้งแต่เอลิซาเบธจากไป ฉันก็ได้รับแต่จดหมายเวียน”

เร็กซ์ทอดสายตาไปเบื้องหน้า ฮาโรลด์จึงรู้ทันได้ว่าบทสนทนาจะมุ่งไปในทางไหน เขาเหลือบขึ้นมองฟ้า ปุยเมฆลอยอยู่บนท้องฟ้าที่มีเมฆประปราย “วันนี้อากาศดีเนอะ”

“อากาศดี” เร็กซ์ตอบ เกิดความเงิบขำขี้ใจแล้วเร็กซ์ก็ถอนใจยาว “เอลิซาเบธชอบแสงแดด” เงิบไปอีกขี้ใจ

“อากาศเหมาะสำหรับตัดหญ้าเนอะ เร็กซ์”

“ดีมากเลย ฮาโรลด์ นายเอาเศษหญ้าไปทำเป็นปุ๋ยหมักหรือเอาไปคลุมดินล่ะ”

“ฉันว่าถ้าเอาไปคลุมดินมันจะเลอะเทอะติดเท้า มอรินไม่ชอบให้ฉันย่ำอะไรเข้าไปในบ้านนะ” ฮาโรลด์หลุบตามองรองเท้าแล่นเรือ¹ ของตน และนึกสงสัยว่าทำไมผู้คนถึงใส่รองเท้าแบบนี้ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจจะไปแล่นเรือที่ไหน “อ้อ ฉันต้องไปแล้ว จะไปให้ทันส่งจดหมายรอบเที่ยงนะ” ฮาโรลด์หันไปยังทางเท้าพลางโบกจดหมายไปมา

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขารู้สึกผิดหวังที่ตู้ไปรษณีย์ปรากฏให้เห็นเร็วกว่าใจคิด ฮาโรลด์พยายามข้ามถนนเพื่อเลี้ยงตู้ไปรษณีย์ แต่มันก็อยู่ตรงนั้นแล้ว กำลังรอเขาอยู่ตรงมุมถนนฟอสส์บริดจ์ เขายกจดหมายที่เขียนถึงควีนนี่ขึ้นมาจ่อตรงช่อง แล้วชะงักมือ เขาหันกลับไปมองระยะทางสั้น ๆ ที่เท้าเพิ่งเดินผ่านมา

¹ yachting shoes หรือ boat shoes เป็นรองเท้าสำหรับใส่บนเรือ พื้นรองเท้าถูกออกแบบมาให้กันลื่นเมื่อเดินบนพื้นเปียก ปัจจุบันมีผู้นิยมใส่เป็นรองเท้าใส่เล่นทั้งหญิงและชาย

บรรดาบ้านเดี่ยวฉาบด้วยปูนและทาสีเฉดเหลือง ชมพูอมส้ม และสีฟ้า บางหลังยังมีหลังคาทรงแหลมแบบยุคฟิฟตีส์กับคานประดับรูปพระอาทิตย์ครึ่งดวง บางหลังมีห้องใต้หลังคาครุหินชนวน มีอยู่หนึ่งหลังที่สร้างขึ้นใหม่ทั้งหมดในสไตล์กระท่อมน้อยแบบชาวสวิส ฮาโรลด์กับมอรินย้ายมาอยู่ที่นี้หลังแต่งงานกันเมื่อสี่สิบห้าปีก่อน เขาต้องใช้เงินเก็บทั้งหมดมาจ่ายเป็นค่ามัดจำบ้าน จนไม่เหลือไปซื้อผ้าผืนหรือเฟอร์นิเจอร์สักชิ้น ทั้งคู่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร และช่วงที่ผ่านมาเพื่อนบ้านก็พากันย้ายเข้าย้ายออก ในขณะที่มีเพียงฮาโรลด์กับมอรินเท่านั้นที่ยังไม่ย้ายไปไหน พวกเขาเคยมีแปลงผักกับบ่อประดับ เธอทำชัตนีย์² ทุกฤดูร้อน ส่วนเดวิดก็เลี้ยงปลาทอง หลังบ้านเคยมีเรือนเก็บอุปกรณ์ปลูกต้นไม้ฟังกลิ่นปุยคอก ที่มีตะขอสองสูงๆ ไว้แขวนเครื่องมือเครื่องไม้เครื่องมือกับชุดเชือกป่านและเชือกผูก ทว่าไม่มีของเหล่านี้มานานแล้ว แม้แต่โรงเรียนของลูกชาย ที่ตั้งอยู่ใกล้แค่ระยะปาหินถึงจากหน้าต่างห้องนอนของเขา ก็ยังถูกไถราบเป็นหน้ากลองและแทนที่ด้วยบ้านราคาถูกทาสีแม่สีสดๆ ห้าสิบหลัง และไฟถนนตะเกียงแก๊สสไตล์จอร์เจีย³

ฮาโรลด์คิดถึงข้อความที่เขาเขียนถึงครีวินี่ ความเบาหวิวของมันทำให้เขารู้สึกอับอาย เขานึกภาพตัวเองกลับถึงบ้าน มอรินโทรหาเดวิด และชีวิตก็กลับไปเป็นเหมือนเดิมทุกอย่าง มีเพียงครีวินี่ที่นอนรอความตายอยู่ที่เบอร์ริก แล้วเขาก็รู้สึกอ่อนแรง จดหมายคาอยู่ตรงช่องมิดๆ ของตู้ไปรษณีย์ เขาไม่สามารถหย่อนมันลงไปได้

“จะว่าไปแล้ว” เขาเอ่ยเสียงดังทั้งที่ไม่มีใครมองอยู่ “วันนี้ก็อากาศดี” เขาไม่มีอะไรอย่างอื่นต้องทำ เขาก็น่าจะเดินไปที่ตู้ไปรษณีย์ถัดไป ฮาโรลด์เลี้ยวตรงหัวมุมถนนฟอสส์บริดจ์ก่อนที่จะเปลี่ยนใจ

การตัดสินใจฉบับปล้นเช่นนี้ไม่สมเป็นฮาโรลด์เอาเสียเลย เขารู้

² chutney เป็นเครื่องปรุงรสชนิดหนึ่ง มีต้นกำเนิดมาจากประเทศอินเดีย มีส่วนผสมเป็นผลไม้กับเครื่องเทศ ปรุงรสด้วยน้ำตาลและน้ำส้มสายชู มักกินคู่กับเนื้อหรือชีส

³ georgian style คือลักษณะของสถาปัตยกรรมรูปแบบหนึ่งที่รุ่งเรืองในช่วง ค.ศ. 1720 - 1840

ตั้งแต่เกษียณ วันเวลาผ่านไปโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง มีเพียงเอด
ของเขาที่หนาขึ้นกับผมที่บางลง เขานอนไม่ค่อยหลับตอนกลางคืน
บางครั้งก็นอนไม่หลับเลย กระนั้น เมื่อมาถึงตู้ไปรษณีย์เร็วกว่าที่คิด
เขาก็จะงักงันทำอีกครั้ง เขาได้เริ่มต้นอะไรบางอย่างโดยที่ไม่รู้ว่ามันคือ
อะไร แต่เมื่อลงมือไปแล้วเขาก็กลับไม่พร้อมจะทำให้เสร็จ เหนือมิดเบ็ง
ผูกพรายทั่วหน้าผากของเขา เส้นเลือดเต้นตบ ๆ ด้วยความตื่นเต้น
หากเขาถือจดหมายไปยังที่ทำการไปรษณีย์บนถนนพอร์ มันจะไปถึง
ในวันพรุ่งนี้แน่นอน

ดวงอาทิตย์สาดส่องความอบอุ่นลงบนด้านหลังศีรษะและหัวไหล่
ของเขา ขณะที่เขาเดินทอดน่องไปตามถนนของการเคหะใหม่ ฮาโรลด์
เหลือบมองเข้าไปในหน้าต่างบ้านคน บางครั้งข้างในว่างเปล่า บางครั้ง
ผู้คนจ้องกลับมาที่เขา ทำให้รู้สึกที่ต้องเร่งฝีเท้า ทว่าบางครั้งมีวัตถุ
บางอย่างที่เขาไม่คิดว่าจะได้เห็น ไม่ว่าจะตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ หรือ
แจกัน หรือแม้แต่เตารีดใหญ่ เป็นข้าวของเปราะบางที่ผู้คนใช้เป็น
เขตแดนกันตัวเองจากโลกภายนอก เขาพยายามนึกว่าคนที่สัญญา
ไปมาจะรู้อะไรเกี่ยวกับเขาและมอรินบ้างจากหน้าต่างบ้านเลขที่สิบสาม
ถนนพอสส์บริดจ์ แล้วเขาก็รู้ได้ว่าคงไม่ค่อยรู้อะไรมาก เนื่องจากมี
ผ้าม่านตาข่ายกันอยู่ เขามุ่งหน้าไปยังท่าเทียบเรือพร้อมกับกลิ่นเนื้อ
ที่เกร็งกระดูกอยู่ตรงต้นขา

น้ำลด เรือบดเล็กหลายลำที่จำเป็นต้องทาสีใหม่จอดเรียง
กระแทงอยู่บนโคลนสีดำตะปุ่มตะป่ำ ฮาโรลด์เดินกะเผลกกะเผลก
ไปที่ม้านั่งยาวว้าง ๆ เขาบรรจบหยิบจดหมายของควีนนี่ออกจาก
กระเป๋ากางเกงแล้วคลี่ออก

เธอจำได้ แม้จะผ่านมาหลายปีแล้ว แต่ถึงกระนั้น เขากลับ
ใช้ชีวิตตามปกติธรรมดาพร้อมกับสิ่งที่เธอทำไม่มีความหมายใด เขาไม่ได้
พยายามรั้งเธอไว้ ไม่ได้ตามเธอไป ไม่แม้แต่จะเอ่ยคำลา ท้องฟ้า
และทางเท้าพราวดูเลือนรวมกันเป็นหนึ่งเดียวเมื่อน้ำตาใส ๆ เอ่อทัน

ในดวงตาของเขา เมื่อมองผ่านม่านน้ำตา เขาเห็นโครงร่างโย้เย้ของคุณแม่ยังสาวกับลูกน้อย ดูเหมือนทั้งคู่กำลังถือโคนไอศกรีมและประคองไว้อย่างกับคบไฟ เธออุ้มเด็กชายขึ้นมา นั่งบนริมม้านั่งอีกฟากหนึ่ง

“อากาศดีนะครับ” ฮาโรลด์เอ่ย โดยไม่ยอมให้ฟังเหมือนคนแก่กำลังร้องไห้ แต่เธอไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองหรือตอบรับ เธอก็มัวตัวอยู่เหนือกำแพงของเด็กชาย เลียด้านเรียบๆ ของไอศกรีมเพื่อกันไม่ให้มันไหลย่อยลงมา เด็กชายมองคุณแม่ของตนนิ่งและใกล้มากกว่ากับใบหน้าของเขาเป็นส่วนหนึ่งของเธอ

ฮาโรลด์ไม่แน่ใจว่าเขาเคยมานั่งกินไอศกรีมที่ทำเทียบเรือกับเดวิดหรือเปล่า เขามั่นใจว่าต้องเคยแน่นอน แม้พยายามรื้อฟื้นความทรงจำแล้ว แต่เขาก็ยังนึกไม่ออก เขาต้องไปต่อแล้ว เขาต้องเอาจดหมายไปส่ง

เหล่าพนักงานออฟฟิศนั่งดื่มเบียร์พลางหัวเราะครั้นเครื่องอยู่ในช่วงพักกลางวันที่หน้าโรงแรมโอลด์ครีก ทว่าฮาโรลด์แทบไม่ได้สังเกต ขณะเริ่มเดินขึ้นไปตามถนนฟอร์อันลาดชัน เขานึกถึงคุณแม่ยังสาวที่จดจ่อกับลูกชายจนมองไม่เห็นใครอื่น เขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามอรินเป็นคนคุยกับเดวิดและบอกเล่าข่าวคราวต่างๆ ของพวกเขา มอรินเป็นคนเขียนชื่อของฮาโรลด์ (“พ่อ”) ลงในจดหมายและการดออยู่เสมอ ทั้งยังเป็นคนหาบ้านพักคนชราให้พ่อของเขาอีกต่างหาก และจึงเกิดคำถามขึ้นว่า—ขณะที่เขากดปุ่มสัญญาณไฟตรงสี่แยกไฟแดง—ถ้าเธอเป็นฮาโรลด์ แล้วอย่างนั้น “ฉันเป็นใครกัน”

เขาก้าวยาวๆ ผ่านที่ทำการไปรษณีย์โดยไม่หยุดแหวแต่อย่างใด

ฮาโรลด์กับเด็กสาวปีมน้ำมัน และคำถามแห่งศรัทธา

ฮาโรลด์เดินมาใกล้ถึงด้านบนสุดของถนนฟอร์ เขาผ่านร้าน วูลเวิร์ธที่ปิดกิจการไปแล้ว ผ่านพ่อค้าเนื้อนิลล์เลว (“เขาซุ่มเมียม” มอริ่นบอก) พ่อค้าเนื้อนิลล์ดี (“ถูกเมียมทิ้ง”) หอนาฬิกา ร้านแซมเบลล์ สำนักงานของหนังสือพิมพ์ *เซาท์แฮมส์กาเซตต์* และตอนนี้เขาอยู่ตรงร้านสุดท้าย กล้ามเนื้อตรงน่องตึงเขม็งทุกอย่างก้าว ด้านหลังของเขา ปากอ่าวสองแสงแวววับเหมือนแผ่นสังกะสีต้องแสงอาทิตย์ เรือน้อยใหญ่เห็นเป็นเพียงจุดสีขาวเล็กๆ ไปได้แล้ว เขาหยุดตรงตัวแทนสำนักงานท่องเที่ยว เพราะอยากหยุดพักโดยไม่เป็นที่สังเกต และแกลังทำเป็นอ่านแพ็คเกจท่องเที่ยวในตู้โชว์ที่มีทั้งบาหลี เนเปิลส์ อีสตันบลู ดูไบ แม่ของเขาเคยพูดอย่างฝันเฟื่องอยู่บ่อยๆว่าจะหนีไปยังประเทศต่างๆ ที่มีต้นไม้เมืองร้อนและมีผู้หญิงติดดอกไม้บนผม จนเด็กชายอย่างเขารู้สึกไม่ไว้วางใจโลกที่ไม่รู้จักขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ ครั้นแต่งงานกับมอริ่นและมีเดวิดแล้ว ความรู้สึกนั้นของเขาก็ไม่ได้ต่างไปจากเดิมเท่าไร พวกเขาใช้เวลาสองสัปดาห์ช่วงวันหยุดเทศกาลที่แคมป์ในเมืองอีสต์บอร์นเหมือนเดิมทุกปี ฮาโรลด์สุดท้ายใจลึกหลายครั้งเพื่อให้จังหวะหายใจสูม่าเสมอ ก่อนมุ่งหน้าขึ้นเหนือต่อไป

ร้านรวงเปลี่ยนเป็นบ้านเรือน บางหลังสร้างด้วยหินจากมณฑลเดวอนส์เทอคอมซัมพู บางหลังทาสี มีบ้างที่ปูพื้นด้านหน้าด้วยกระเบื้องหินชนวน ถัดจากนั้นเป็นทางตันของบ้านจัดสรรใหม่ ต้นแมกโนเลีย

กำลังผลิดอก กลีบดอกสีขาวเป็นจิบ ๆ ตัดกับกิ่งก้านสาขาที่โกร๋น
เกรียนจนดูราวกับล่อนจ้อน บ่ายโมงแล้ว แล้วเขาก็ไปไม่ทันส่ง
จดหมายรอบเที่ยง เขาจะซื้ออาหารว่างมากินรองท้องก่อนแล้วค่อย
หาตู้ไปรษณีย์ถัดไป หลังจากรอจนถนนว่าง ฮาโรลด์จึงค่อยข้ามไป
ยังปั๊มน้ำมัน ซึ่งไม่มีบ้านเรือนให้เห็นอีก แต่มีห้องทุ่งเข้ามาแทนที่

เด็กสาวตรงเครื่องคิดเงินหาหวอด เธอสวมเสื้อกันเปื้อนสีแดง
ติดเข็มกลัดเขียนข้อความว่า **ยินดีช่วยเหลือ** ทับเสื้อยืดคอกกลมกับ
กางเกงขายาว ผมของเธอเป็นริ้วมันย่องปล่อยาวลงมาทั้งสองด้าน
ของศีรษะ ทำให้เห็นหูแลบออกมา ผิวหนังมีรอยแผลปุ้บและขีดข่วน
ราวกับไม่ได้ออกจากบ้านมานาน เธอไม่เข้าใจว่าฮาโรลด์พูดถึงอะไร
เมื่อเขาถามถึงอาหารว่างเบา ๆ เธออ้าปากและค้างไว้เช่นนั้น เขา
จึงกลัวว่าการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยอาจทำให้เธอเป็นอย่างนั้น
ไปตลอด “ของกินเล่นนะ” เขาบอก “ของที่จะทำให้ผมมีแรงเดินต่อ”

ดวงตาของเธอวาวขึ้น “อ้อ คุณหมายถึงเบอร์เกอร์สินะ” เธอ
เดินอย่างเหนื่อยล้าไปที่ตู้เย็น และแสดงวิธีอุ่นเบอร์เกอร์บาร์บีคิวชีส
กับเฟรนช์ฟรายส์ในเตาไมโครเวฟให้เขาดู

“พับผ้า” ฮาโรลด์เอ่ย ขณะที่ทั้งคู่มองดูเบอร์เกอร์ในกล่อง
หมุนวนอยู่หลังหน้าต่างเตาไมโครเวฟ “ไม่ยกักรู้ว่าเราซื้ออาหารแบบ
เต็มมือจากปั๊มน้ำมันได้ด้วย”

เด็กสาวหยิบเบอร์เกอร์ออกจากเตาไมโครเวฟ ยื่นของซอส
สีน้ำตาลกับซอสมะเขือเทศให้ฮาโรลด์ “คุณจะช่วยค่าน้ำมันด้วย
หรือเปล่า” เธอถามพลางเช็ดมือซ้ำ ๆ มือพวกนั้นเล็กเหมือนมือเด็ก

“ไม่ ไม่ ฉันแค่ผ่านมา จริง ๆ แล้วเดินมานะ”

“อ้อ” เธอรับคำ

“ฉันกำลังจะไปส่งจดหมายให้ใครบางคนที่เคยรู้จัก เกรงว่า
เธอจะเป็นมะเร็งนะ” ด้วยความตกตะลึง เขาพบว่าตัวเองเว้นจังหวะ
ก่อนเอ่ยคำนั้นพร้อมกับลดเสียงลง ทั้งยังยกมือขึ้นมาทำนิ้วเป็นรูป

ก้อนเล็ก ๆ อีกต่างหาก

เด็กสาวพยักหน้า “ป่าของหนูก็เป็นมะเร็ง” เธอบอก “หนูหมายถึง มันมีอยู่ทั่วทุกแห่งนะ” เธอเหลือบตาขึ้นลงไปตามชั้นวางของในร้าน คล้ายบอกว่าสามารถเจอมะเร็งได้แม้กระทั่งหลังแผนที่ทางหลวงกับน้ำยาฆ่าตริยี่ห้อเทอร์เทิล “แต่คุณต้องมองโลกในแง่ดีเข้าไว้”

ฮาโรลด์หยุดกินเบอร์เกอร์ และเซ็ดปากด้วยกระดาษเซ็ดปาก “แง่ดีหรือ”

“คุณต้องเชื่อมั่น หนูคิดแบบนั้นนะ มันไม่ใช่เรื่องของยาและอะไรรึโน่นนี่ แต่คุณต้องเชื่อมั่นว่าใครคนหนึ่งจะอาการดีขึ้นได้ มีอะไรตั้งมากมายในจิตใจมนุษย์ที่เราไม่เข้าใจ แต่ถ้ามีความศรัทธาซะอย่าง เราก็จะทำได้ทุกอย่าง”

ฮาโรลด์จ้องมองเด็กสาวด้วยความยำเกรง เขาไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ดูราวกับเธอกำลังยืนอยู่ท่ามกลางแสงสว่าง ราวกับดวงอาทิตย์เคลื่อนที่มา แล้วผมกับผิวของเธอก็ส่องแสงกระจ่างใสสว่างโชติช่วง เขาอาจจ้องเธอเขม็งเกินไป เพราะเธอยกไหล่และกักริมฝีปากกลาง “หนูพูดจาไร้สาระหรือเปล่า”

“ไอ้ะ ไม่เลย ไม่แม้แต่น้อย มันน่าสนใจมาก แต่เกรงว่าฉันไม่ค่อยเชี่ยวชาญเรื่องของศาสนาเท่าไหร่นะสิ”

“หนูไม่ได้หมายถึงศาสนาหรืออะไรทำนองนั้น หนูหมายถึงการเชื่อมั่นในสิ่งที่คุณไม่รู้และทุ่มลงไปสุดตัว เชื่อว่าคุณสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงได้” เธอมีวนปอยผมรอบนิ้ว

ฮาโรลด์รู้สึกว่าเขาไม่เคยพบเจอความมั่นใจอันเรียบง่ายในคนหนุ่มสาวอย่างนี้มาก่อน เธอพูดจนเห็นภาพเลยทีเดียว “แล้วเธอก็อาการดีขึ้น ไซม์บี้ ป้าของหนูนะ เพราะหนูเชื่อมั่นว่าเธอจะอาการดีขึ้น”

ปอยผมพันรอบนิ้วเธอแน่นจนเขากลัวว่ามันจะติดอยู่อย่างนั้น “ป่าบอกว่ามันทำให้เธอมีความหวัง ในขณะที่ทุกอย่างสูญสลายไปหมดแล้ว—”

“มีใครทำงานอยู่บ้าง” ชายในชุดสูทหลายทางตะโกนมาจาก เคาน์เตอร์ เขาเคาะกุญแจรถบนพื้นผิวแข็ง ๆ เป็นการเร่งเวลาที่เสียไป โดยเปล่าประโยชน์

เด็กสาวเดินกลับไปที่เครื่องคิดเงินอย่างเชื่องช้า ตรงที่ชายสวมสูทหลายทางทำท่าดูนาฬิกาข้อมือ เขาชูข้อมือขึ้นกลางอากาศและชี้ที่หน้าปัด “ฉันต้องไปถึงเมืองเอกซีเตอร์ภายในสามสิบนาที”

“เติมน้ำมันหรือคะ” เด็กสาวถามเมื่อกลับมาขึ้นประจำที่ตรงหน้าแผงบูรีและตัวลอตเตอรี่แล้ว ฮาโรลด์พยายามสบตาเธอ แต่เธอไม่ยอมสบตาดูเลย เด็กสาวกลับไปมีท่าที่ไร้ชีวิตชีวาและว่างเปล่าดังเดิม รวากับบทสนทนาเกี่ยวกับป่าของเธอไม่เคยเกิดขึ้น

ฮาโรลด์วางเงินค่าเบอร์เกอร์ไว้บนเคาน์เตอร์แล้วเดินไปที่ประตูศรัทธาอันหรือ เธอใช้ค่านั้นซื้อใหม่ มันไม่ใช่คำที่เขาได้ยินบ่อยนัก แต่เขารู้สึกแปลก ๆ แม้ว่าเขาจะไม่มั่นใจว่าความศรัทธาของเธอหมายถึงอะไรแน่ หรือยังเหลืออะไรให้เขาเชื่อมั่นได้บ้าง แต่ค่านั้นก็ตั้งกองในหัวของเขาอย่างหนักแน่นจนเขารู้สึกงุนงง ในวัยหกสิบห้า เขาเริ่มเตรียมรับมือกับความยากลำบากต่าง ๆ แล้ว ทั้งอาการข้อยึด เสียงดังทึบ ๆ ในหู ดวงตาที่เปียกกรันเมื่ออากาศเปลี่ยนเพียงเล็กน้อย อาการเจ็บแปลบที่หน้าอก ซึ่งทำนายถึงอะไรบางอย่างที่เป็นลางร้ายยิ่งขึ้น แต่อะไรคือความรู้สึกท่วมท้นเฉียบพลันที่ทำให้ร่างของเขาถึงกับสั่นไหวด้วยพลังเต็มสูบของมันเช่นนี้ เขาหันไปทางถนนสาย A381 และสัญญากับตัวเองอีกครั้งว่าจะหยุดที่ตู้ไปรษณีย์ถัดไป

เขากำลังออกจากคิงส์บริดจ์ ถนนแคบลงกลายเป็นถนนเลนเดี่ยว กระทั่งทางเท้าก็หายไปด้วย เหนือศีรษะขึ้นไป กิ่งก้านสาขาของต้นไม้เชื่อมต่อกันเหมือนหลังคาอุโมงค์ แคมด้วยหน่อแหลมที่กำลังจะออกดอก และพุ่มดอกบานสะพรั่ง มากกว่าหนึ่งครั้งที่เขาต้องเบียดตัวเข้าไปในพุ่มฮอว์ธอร์นเพื่อหลบรถที่วิ่งผ่านมา มีคนที่ขับรถมาเพียงลำพัง ซึ่งเขาเดาว่าต้องเป็นพนักงานออฟฟิศแน่นอน เพราะใบหน้า

ของพวกเขาแข็งทื่อไร้อารมณ์ราวกับถูกบีบเค้นเอาความเบิกบานออกไปจนหมดสิ้น มีผู้หญิงที่ขี้อวดมากับลูก ๆ ซึ่งพวกเธอก็ดูเหนื่อยล้าเช่นกัน แม้แต่คู่สามีภรรยาที่มีอายุเหมือนเขากับมอรินก็มีท่าทางแข็งเกร็ง จู่ ๆ ฮาโรลด์รู้สึกอยากโบกมือให้ แต่ก็ไม่ได้ทำ เพราะเขากำลังหายใจพิศพาดจากการพยายามเดินและไม่อยากทำให้ใครตื่นกลัว

ทะเลทอดยาวอยู่ข้างหลังเขา เบื้องหน้าเป็นเนินเขาทอดตัวสูง ๆ ต่ำ ๆ และมีเค้าโครงสีฟ้าของทุ่งดาร์ทมัวร์ ถัดออกไปจากนั้นล่ะ มีเทือกเขาแบล็กดาวน เทือกเขาเมนดิพ เทือกเขามอลเวิร์น เทือกเขาเพนโนนส์ ที่ราบสูงยอร์กเซอร์เดิลส์ เทือกเขาเซเวียต และเมืองเบอร์ริกอะพอน-ทวิค

ทว่าที่นี่ ผั่งตรงข้ามถนนตรงหน้านั้นเลย มีตู้ไปรษณีย์ตั้งอยู่ และถัดออกไปเล็กน้อยก็เป็นตู้โทรศัพท์ การเดินทางของฮาโรลด์สิ้นสุดลงแล้ว

ฮาโรลด์เดินลากเท้า เขาเห็นอะไรมามากมายนับไม่ถ้วน รวมทั้งรถตู้ของกรมไปรษณีย์สองคันและบุรุษไปรษณีย์บนรถมอเตอร์ไซด์ ฮาโรลด์คิดถึงทุกสิ่งในชีวิตที่เขาปล่อยให้เลยผ่านไป ทั้งรอยยิ้มน้อย ๆ การชวนกินเบียร์ ผู้คนที่เขาเดินผ่านครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งในลานจอดรถของโรงเบียร์หรือตามท้องถนน โดยที่เขาไม่ได้เงยหน้ามอง เพื่อนบ้านซึ่งส่งจดหมายมาบอกที่อยู่ใหม่โดยที่เขาไม่เคยเก็บ ที่แยกกว่านั้น ลูกชายที่ไม่พูดกับเขา และภรรยาที่เขาทรยศ เขานึกถึงพ่อซึ่งอยู่ที่บ้านพักคนชรา กระเป๋าเดินทางของแม่ตรงข้างประตู และตอนนี้ก็ผู้หญิงที่พิสุจน์ตัวเองว่าเป็นเพื่อนเมื่อยี่สิบสองปีก่อน นี่คือนี่ที่เป็นไปหรือพอถึงตอนที่เขายากทำอะไรสักอย่างมันก็สลายไปแล้วอย่างนั้นหรือ เศษเสี้ยวชีวิตเหล่านั้นจะต้องถูกทำให้ยอมจำนนในท้ายที่สุด ราวกับว่าจริง ๆ แล้วพวกมันไม่ได้รวมกันเป็นสิ่งใดเลยอย่างนั้นหรือ การตระหนักถึงความอัปจนหนทางของตัวเองกดทับลงบนตัวเขาอย่างหนักหน่วงจนเขารู้สึกหมดเรี่ยวแรง แค่ส่งจดหมายยังไม่พอ จะต้อง

มีหนทางที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดี เมื่อล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือ ฮาโรลด์ถึงเพิ่งรู้ว่าเขาลืมมันไว้ที่บ้าน เขาเดินโซเซเข้าไปในถนน ใบบนหน้ามีแววเศร้าโศกอย่างยิ่ง

รถตู้เบรกเฉียดก่อนแลบผ่านไป “ไอ้เซ่อเอ๊ย!” คนขับตะโกนด่า เขาแทบไม่ได้ยิน เขาแทบไม่เห็นตู้ไปรษณีย์ด้วยเหมือนกัน จุดหมายของควีนนีอยู่ในสองมือของเขาก่อนที่ประตูตู้โทรศัพท์จะปิดตามหลัง

เขาพบที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ ทว่านิ้วของเขาสั่นระริกจนแทบจะกดปุ่มใส่รหัสส่วนตัวไม่ได้ เขารอฟังเสียงกริ่งโทรศัพท์ บรรยากาศนิ่งงันและหนักอึ้ง เหงื่อไหลเป็นสายลงมาระหว่างกระดูกสะบักของเขา

หลังจากเสียงโทรศัพท์ดังได้สิบครั้ง ในที่สุดก็มีเสียงคลิก ตามด้วยเสียงพูดสำเนียงหนัก “สถานดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเซนต์เบอร์นาดีน สวัสดิ์ตอนบ่ายค่ะ”

“ผมขอพูดกับคนไข้คนหนึ่งครับ เธอชื่อควีนนี เฮนเนสซี”

เกิดความเจ็บช้ำวืดใจ

เขาเสริม “เรื่องด่วนมากครับ ผมจำเป็นต้องรู้ว่าเธอสบายดี”

หญิงที่ปลายสายทำเสียงราวกับเธอกำลังหายใจออกยาว ๆ ฮาโรลด์เย็นสันหลังวาบ ควีนนีตายแล้ว เขาโทร.มาช้าเกินไป เขายกมือขึ้นปิดปาก

เสียงจากปลายสายตอบว่า “เกรงว่ามีสเฮนเนสซีจะหลับอยู่นะคะ ผากข้อความไว้ได้มั๊ยคะ”

เมฆก้อนเล็ก ๆ ทำให้เกิดเงาเคลื่อนผ่านพื้นดิน แสงสว่างดูขมุกขมัวอยู่เหนือเนินเขาที่อยู่ไกลลิบ ไม่ใช่ด้วยความสลัว แต่ด้วยผืนพื้นที่โค้งที่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้า เขานึกภาพควีนนีกำลังงีบหลับอยู่ ณ อีกฟากหนึ่งของประเทศอังกฤษ และตัวเขาอยู่ในตู้โทรศัพท์อีกฟาก โดยมีสิ่งต่างๆ ที่เขาไม่รู้จักและได้แต่จินตนาการถึงกันขวางอยู่ ทั้งห้องถนน ทุ่งกว้าง แม่น้ำ ป่าเขา ทุ่งหญ้า ยอดเขา หุบเขา และ

ผู้คนมากมาย เขาจะพบเจอและผ่านเลยสิ่งเหล่านั้นไป การตัดสินใจเกิดขึ้นพร้อมกับความคิด โดยไม่มีการใคร่ครวญหรือใช้เหตุผล เขากำลังหัวเราะให้กับความเรียบง่ายของมัน

“ช่วยบอกเธอว่าฮาโรลด์ ฟราย กำลังเดินทาง ส่วนเธอก็แค่รอเท่านั้น เพราะผมจะไปช่วยชีวิตเธอ เข้าใจนะครับ ผมจะเดินไปเรื่อย ๆ และเธอจะต้องมีชีวิตอยู่ ช่วยบอกเธออย่างนั้นได้มั๊ยครับ”

เสียงจากปลายสายรับคำ มีอะไรอีกหรือไม่ เช่น เขารู้เวลาเยี่ยมหรือกฎการจอดรถแล้วหรือยัง

เขายืนกราน “ผมไม่ได้อยู่ในรถ ผมอยากให้เธอมีชีวิตอยู่”

“ขอโทษนะคะ คุณพูดอะไรเกี่ยวกับรถหรือเปล่า”

“ผมจะเดินไปครับ จากเซาท์เดวอนไปถึงเบอร์ริก-อะพอน-ทวิด”

เสียงจากปลายสายถอนหายใจอย่างซุนเฉียว “สัญญาณไม่คอยดีเลยคะ คุณจะทำอะไรนะคะ”

“ผมจะเดินครับ” เขาตะโกน

“อ้อคะ” เสียงจากปลายสายพูดซ้ำ ๆ รวากับเธอหยิบปากกาขึ้นมาและกำลังจดอยู่ “เดิน ฉันจะบอกเธอให้ มีอะไรอีกมั๊ยคะ”

“ผมจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้ トラバิดที่ผมยังเดิน เธอก็จะต้องมีชีวิตอยู่ด้วย ช่วยบอกเธอทีนะครับว่า คราวนี้ผมจะไม่ทำให้เธอผิดหวัง”

เมื่อฮาโรลด์วางสายและก้าวออกจากตู้โทรศัพท์ หัวใจของเขาเต้นเร็วจึ้นรู้สึกว่ามีคนใหญ่คับอกเลยที่เดียว เขาฉีกฝาของจดหมายของตัวเองแล้วดึงจดหมายตอบออกมาด้วยนิ้วมือสั้นระริก เขาทาบกระดาษกับกระจกตู้โทรศัพท์ เขียนหวัด ๆ ลงไปว่า *ป.ล. รอผมด้วย ฮ.* เขาหย่อนจดหมายลงตู้โดยไม่สังเกตความเสียหายของมัน

ฮาโรลด์จ้องมองถนนทอดตัวสูง ๆ ต่ำ ๆ เบื้องหน้า และกำแพงสูงชันดูมึนทึบซึ่งก็คือทุ่งดาร์ทมัวร์ จากนั้นก็มองร่องเท้าแล่นเร็วที่เขาสวมอยู่ และถามตัวเองว่าทำอะไรลงไป

นกนางนวลกระพือปีกและส่งเสียงหัวเราะดังมาจากข้างบน